

รายวิชา ภาษาไทย

รหัสวิชา ท๑๖๑๐๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

เรื่อง...อ่านเรื่องประเพณีบุญ (๓)

ครูวิไลพร วิไลลักษณ์

ไทย

การอ่านจับใจความ

มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

ท ๑.๑ ป. ๖/๓ อ่านเรื่องสั้น ๆ อย่างหลากหลาย
โดยจับเวลาแล้วถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

อ่านจับใจความ เรื่อง...รามเกียรติ์ ตอนศึกไมยราพ

กลอนบทละคร

กลอนบทละคร คือคำกลอนที่เล่า
เรื่องราวต่าง ๆ ประกอบด้วยเหตุการณ์
ตัวละคร เพื่อนำมาใช้เป็นบทแสดงละคร
เช่น รามเกียรติ์ อิเหนา เป็นต้น

กลอนบทละครมีลักษณะบังคับ
เช่นเดียวกับกลอนสุภาพ วรรคหนึ่งมี ๖ ถึง
๙ คำ แต่นิยมใช้เพียง ๖ ถึง ๗ คำจึงจะเข้า
จังหวะร้องและรำทำให้ไพเราะยิ่งขึ้น

กลอนบทละครมันมีการขึ้นต้นบท ดังนี้

เมื่อนั้น

ใช้กับตัวละครที่เป็นกษัตริย์

กลอนบทละครมันมีการขึ้นต้นบท ดังนี้

บัดนี้

ใช้กับตัวละครที่เป็นทหารหรือสามัญชน

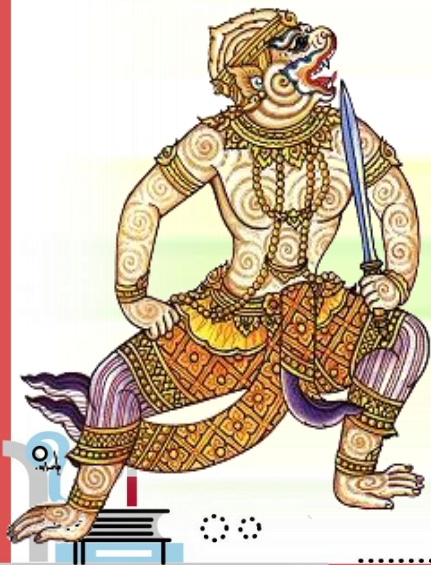
กลอนบทละครมันมีการขึ้นต้นบท ดังนี้

มาจะกล่าววบทไป

ใช้เมื่อกล่าวถึงเหตุการณ์ตอนใหม่

อ่านจับใจความ เรื่อง...รามเกียรติ์ ตอน คีกไมยราพ

๕
บัดนั้น

วายุบุตรวุฒิไกรใจหาญ

ฟังמצฉานุกรุมาร

ว่าขานหลีกเลี้ยงเป็นค่านัย

ขุนกระบี่ผู้มีกำลังฤทธิ์
นั่งคิดก็คิดขึ้นได้
จึงหักก้านบุษบงด้วยว่องไว
ลอดไปตามไส้ปทุมมา

ครั้นถึงซึ่งสระชลธาร
ใกล้ทวารนิเวศของยักษา
เห็นหมู่อสุรโยธา
ตรวจตรารอบราชธานี

จึงหยุดยืนรำพึงคะนึ่งคิด
จะตรงไปต่อฤทธิ์ด้วยยักษ์
ไหนจะรู้ข่าวพระจักรี
ว่าอยู่ที่แห่งหนตำบลใด

จำกูจะทำอุบายกล
แอบตนฟังความให้จงได้
คิดพลางยืนอยู่แต่ไกล
สำรวมใจกำบังกายา

แล้วเข้าแอบต้นไครอยู่
คอยฟังคำหม้ายกษา
เข้าออกบอกกันจ้านรจ
ริมท่าสระโบกขรณี

เมื่อ

ฝ่ายนางพिरากวนยักษ์

จำต้องลำบากพันทวิ

กับด้วยอสุรีลูกรัก

อยู่ในเรือนตรุกันดาร

แสนทุกข์ทรมานเพียงอกหัก

โมยราพอสุราพญายักษ์
ใช้ให้ไปตักคงคา
ใส่กระทะจะตัมลูกชาย
ให้ตายด้วยพระรามนาถา
ก็กระเดียดกระออมเดินมา
ออกจากทวารธานี

ครั้นถึงที่สระบุษบง
นั่งลงริมท่าวาริศรี
คิดถึงลูกรักร่วมชีวิ
ตีทรวงเข้ารำไศกา
โธ้วาไวยวิกของแม่เอ๋ย
ทราชมเชยผู้ยอดเส่นหา

เสียดแรงบำรุงเลี้ยงมา
จนชั้นชาจำเรณูวัย
ควรฤๅไมยราพขุนमार
คิดการพาลผิดก็เป็นได้
โทษกรรมไม่มีเท่าयองโย
ใส่ไคล้จะล้างชีวัน

๐

อนิจจาสงสารตัวเจ้า
รุ่งเช้าก็จะม้วยอาสัณ
กับองค์พระรามด้วยกัน
ใครจะช่วยได้นั้นก็ไม่มี
สุดที่แม่แล้วนะแก้วตา
ซึ่งจะพ้นอาณายักษ์

แม่นเจ้าสิ้นชีพชีวี

แม่นี้ไม่อยู่จะสู้ตาย

ก้มหน้าไปตามทรมาสวาท

ให้ประจักษ์โลกธาตุทั้งหลาย

ถึงอยู่ไปจะทรमानกาย

จะพุ่มพ่ายชลเนตรทุกเวลา

พรงนี้ก็จะจากออกไป
ที่ไหนแม่จะได้เห็นหน้า
รำพลางแสนโศกโศกา
ตั้งว่าจะสิ้นชีวัน

๐๐๐๐

บัดนั้น

ฝ่ายลูกพระพายรังสรรค์
เห็นนางไศกาจาบัลย์
รำพันออกนามพระราม

ว่ารุ่งเช้าชีวิตจะวายปราณ
กับไวยวิกขุนมารยักษา
จึงคลายพระเวทกำบังตา
เดินเข้าไปหาทันใด

นั่งลงแล้วกล่าววาที่
ยายอย่าไศกัลห้อยให้
เราเป็นทหารพระภูวไนย
ผู้ใดไม่รอตอกร
ชื่อว่าหนุมานชาญณรงค์
มาตามพระองค์ทรงศร

ด้วยอ้ายไมยราพฤทธิ์รอน

มันพาภูธรลงมา

ไม่รู้ว่าจะอยู่ตำบลใด

จนใจที่จะเสาะแสวงหา

จงพาเราไปในพารา

จะข้ามันให้ม้วยชีวี

๐

จะช่วยไวยวิกให้พ้นตาย
ตัวยายก็จะสุขเกษมศรี
เป็นเจ้าแก่มุ่อสุรี
ในทึนคราบาดาล

เมื่อนั้น

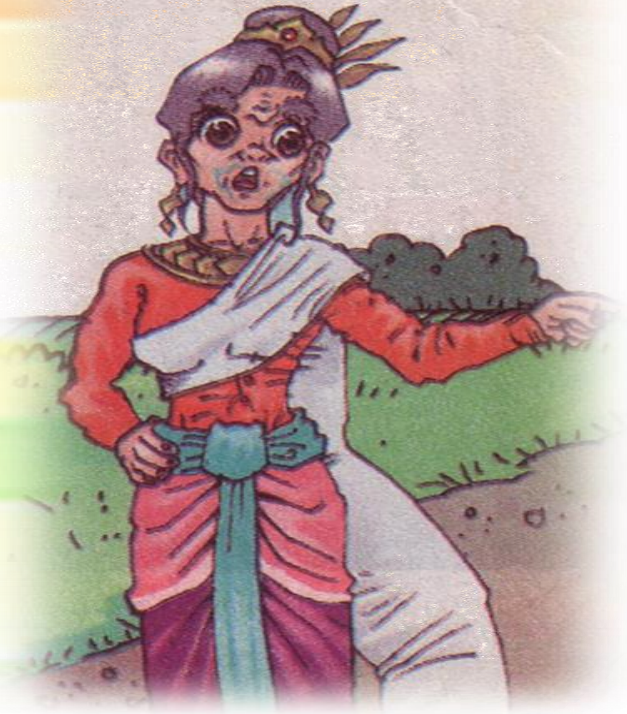
พิรากวณผู้ยอดสงสาร

ได้ฟังคำแหงหนุมาน

นงคราญค่อยคลายจาบัลย์

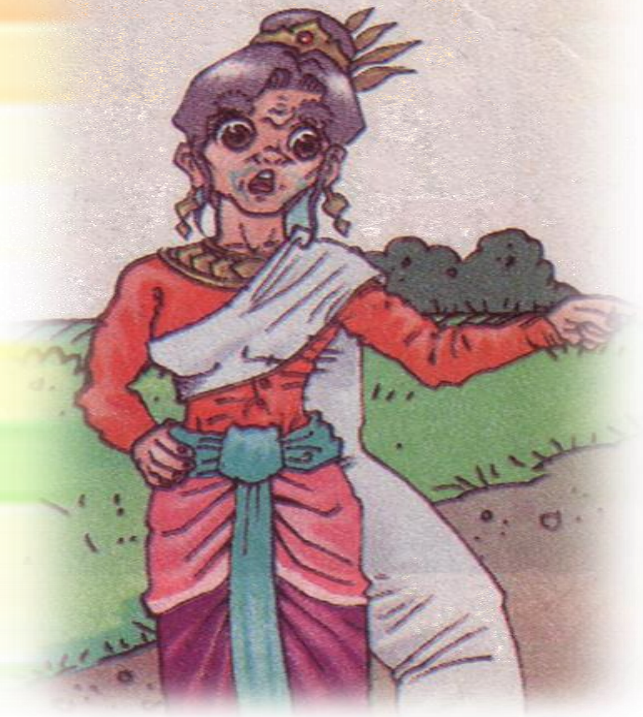
มีความชื่นชมโสมนัส

ดั่งได้สมบัติในสวรรค์

จึงว่าไมยราพชาญจนกรรจ์
มันเอาพระองค์ไปไว้
ดงตาลท้ายเมืองอสุรี
อยู่ที่ในกรงเหล็กใหญ่
อสุรารักษาทั้งนอกใน
ซึ่งจะพาเข้าไปนั้นยากนัก

ด้วยกุ่มกัณฑ์นายประตุ

ซังดูมิให้เบาหนัก

ถึงจะเหาะข้ามกำแพงยักษ์

ก็จะต้องจักรกรดมรณา

มาตรฐานจะแปลงเป็นแมลงวัน

อย่าสำคัญจะพันยักษา

ขุนกระบี่ผู้มีปรีชา

ตรีกตราอย่าให้เสียการ

เมื่อนั้น

วายุบุตรผู้ปรีชาหาญ

ฟังพิรากวนนางมาร

บอกขานจะแจ้งไม่แคลงใจ

จึงว่าเพียงนี้ไม่มากนัก

ตัวข้าพอจักคิดได้

จะแปลงเป็นไยบัวติดสไบ

เข้าไปมิให้สงกา

แม้ว่าซังหนักจะหักลง

จงเอาสำนวนนี้ว่า

คันชั่งอยู่ครั้งบูรณมา

เก่าแก่คร่ำคร่าช้านาน

ข้ามิได้พาผู้ใด

มาในพาราราชฐาน

จงดูเอาเถิดนะขุนमार

อย่าแสรังมาพาลพาที

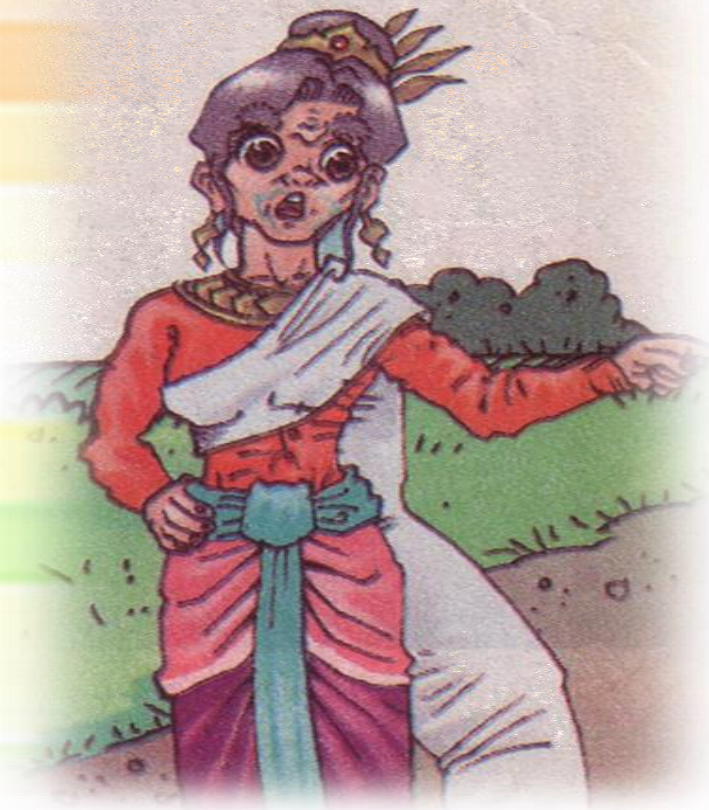

เมื่อนั้น

นางพिरากวนยักษ์

ได้ฟังทหารพระจักรี

ยินดีแล้วตอบวาจา

อันความคิดนี้ประเสริฐนัก

เราจักตอบตามท่านว่า

จงเร่งนิมิตกายา

ตัวข้าจะพาบทจร

บัดนั้น

คำแหงหนุมานชาญสมร

ประนมหัตถ์ร่ายเวทฤทธিরอน

สังวรใจนิमितอินทรีย์

เป็นใยบัวติดสไบบาง
นางพिरากวนยักษ์
ด้วยเดชพระมนตร์อันฤทธิ์
อสุรีไม่เห็นกายา

เมื่อนั้น

นางพिरากวนยักษ์

เอากระออมนั้นตักคงคา

ขึ้นมากระเตียดเดินไป

๐
บัดนั้น

อสุรยักษรักษาทวารใหญ่

เห็นนางพิรากวนอรไท

ไปตักซึ่งชลธีมา

๑

จึงเอาระออมกับตัวนาง
วางเหนือตราชูยักษา
ซึ่งดูกับลูกศิลา
ซึ่งเคยตรวจตราทุกที

๕
ครันตราชุนนต์หนักนัก
ก็ลั่นเดาะหักลงกับที่
กระออมแตกยับไม่สมประดี
อสุรีเข้าจับวุ่นไป

แล้วตั้งกระทู้ขู่ถาม
นางนี้ทำความเป็นไฉน
พาใครเข้ามาถูว่าไร
จงบอกไปแต่โดยสัจจา

เมื่อนั้น

นางพิรากวนยักษ์

ขึ้นเสียงเถียงตอบสุรา

เหตุใดมาว่าดังนี้

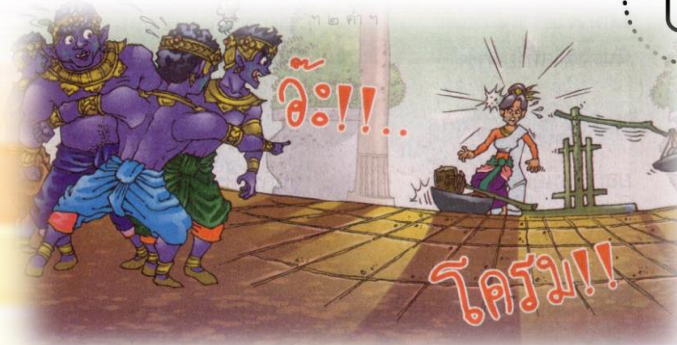
เรามาผู้เดียวก็เห็นอยู่

เมื่อตราชุนต์ของยักษ์

คร่ำคร่ามานานกว่าแสนปี
ไม่ดีหักเองจะโทษใคร
อนิจจาเห็นว่ากุกตกยาก
น้ำท่วมปากแล้วก็ว่าได้
จะทำอะไรก็ตามใจ

ไม่อาลัยแก่ชีพชีวัน

เมื่อนั้น

นายประตู่หม่มมารตัวขยัน

ฟังนางว่าขึงดิ่งตัน

ไม่ทันรู้กลมารยา

ต่างตนต่างเห็นเป็นจริง
ทุกสิ่งมิได้กังขา
แต่เหลียวดูหน้ากันไปมา
ไม่ตอบวาจาเทวี

เมื่อนั้น

นางพิรากวนยักษ์

เถียงพลางทางรีบจรรลี

เข้ามาอยู่ที่ทวารชัย

ครั้นถึงซึ่งหน้าพระลาน

ขับอกหนุมานทหารใหญ่

อันพญาไมยราพฤทธิไกร

หลับอยู่ในที่ไสยา

แต่ตัวไวยวิกกุ่มภันท์
ใส่ตรุจ้ำมันอยู่ข้างหน้า
นั้นดงตาลท่ายพารา
ซึ่งยักษามันไว้พระจักรี

บัดนั้น

วายุบุตรวุฒิไกรชัยศรี

ยอกรเหนือเกล้ามาลี

ขุนกระบี่ร้ายเวทกำบังกาย

เดชะด้วยวิถยามนตร์
ทั้งตนแลเงาก็สูญหาย
รีบไปตามองค์พระนารายณ์
ยังทำยพาราคุมภันท์

ฝึกตีความ
จากเรื่องที่อ่าน

อ่านบทกลอนที่กำหนดให้
แล้วตอบคำถามว่า
คำที่ขีดเส้นใต้หมายถึงใคร

หาวเป็นดาวเดือนทินกร

เขจรสว่างเวหา

เสร็จแล้วก็กลับลงมา

ยังพื้นพสุธาทันที

หมายถึง.....**หนุมาน**.....

สำรอกไวยมสาคร

ไมยราพฤทธิรอนได้มา

หมายถึง...**สุพรรณมัจฉา**...

พรุ้งนี้ก็จะจากออกไป
ที่ไหนแม่จะได้เห็นหน้า
รำพลาแสงสโคกสโกกา
ตั้งว่าจะสิ้นชีวัน

หมายถึง.....นางพิรากวน.....

จึงเห็นสมเด็จพระศรีวิวงศ์ ประทับอยู่ในกรุงเหล็กใหญ่

หมายถึง...**พระราม**.....

มึงตั้งหิ้งห้อยน้อยแสง
ถาจะแข่งกับดวงสุริยฉ่น

หิ้งห้อย หมายถึงหนุมาน.....
สุริยฉ่น หมายถึงไมยราพ.....

.....องอาจตั้งพระยาราชสีห์
ตัวมิ่งตั้งหนึ่งมฤคิ

พระยาราชสีห์ หมายถึง **หนุมาน**
มฤคิ หมายถึง **โมยราพ**

เล็งมาเห็นลูกพระพาย

พำองค์พระนารายณ์นาถา

ลูกพระพายุ หมายถึง.....**หนุมาน**.....

องค์พระนารายณ์ หมายถึง.....**พระราม**.....

สรุปใจความสำคัญ

ข้อคิดที่ได้

แนวทางการนำข้อคิดไปใช้

